

Bevilling, og dette blev negtet. Dermed var denne Sag forsaavidt sluttet. Nu heder det imidlertid i denne Avisartikel, som altsaa Klagerne have gjort til deres: „Hvad havde Ministeriet nu at gjøre? Sa, man kunde som rimeligt gaa ud fra, at det vilde søge at formaa Amtsrådet til at yde de manglende 20,000 Kr., som Laan, et Forlangende, der synes ret vel begrundet.“ Man gaar ud fra, at denne Havn burde bygges, og som Vicitationen var, burde der gjøres Noget. Denne Anvisning til Amtsrådet, maa jeg nu imidlertid sige Klagerne, er en meget slet Anvisning; jeg føler mig fuldt overbevist om, at den ingenstinde vilde blive honoreret. Det er mig fuldkommen bekjendt, hvor vanskeligt det har været for Amtsrådet at gaa til at yde den Garanti for Vedligeholdelsen, som er forlangt af Ministeriet, og som ogsaa var forudsat, da Bevillingen paa de 53,000 Kr. blev givet. Det vilde altsaa ingen Løsning være af Sagen. Men hvad der saa er sket i denne Sag, er det, at Ministeriet har resolveret en Tilladelse til at bygge Havnen med det tilstedeværende Materiale og givet Tilhugn om, at de 29,000 Kr., som en Gang have været bevilgede, ville blive udbetalte, hvis man kunde fuldføre Havnen efter en noget mindre Maalestof end den, som oprindeligt paatænkes. Ministeriet er selvfølgelig gaaet ud fra, at det Beløb vilde være at optage paa Til lægsbevillingen, og at en saadan Tillægsbevilling vil blive given. Jeg maa i den Henseende, uagtet jeg slet ikke skal indlade mig paa at føre noget Forsvar for Ministeriet — jeg refererer kun, hvad der er passeret — bringe i de ærede Herrers Erindring, at Gjenbevillingen paa de 29,000 Kr. ikke nogenstinde er bleven negtet som et særligt Afstemningspunkt. De 20,000 og de 29,000, den nye Bevilling og Gjenbevilling, vare flaaede sammen, men der foreligger ikke fra Folkethinget eller Rigsdagen nogen Votering om, at man vilde negte at gjenbevilde de 20,000 Kr., og jeg tør derfor gaa ud fra, at de selvfølgelig vilde blive bevilgede. Nu siger man endvidere i denne Artikel, at disse Penge, som nu vilde blive udbetalte paa forventet Tillægsbevilling, ere brugte til noget helt Andet end det, hvortil de ere bevilgede. „De blev“, staar der, „bevilgede til en Havn for Fartøier og Baade“, — men nu er det indskrænket til en Havn for Baade. Hertil skal jeg kun sige, at det er fuldstændig urigtigt, thi i Finantsloven i det paagjældende Aar, hvor de 53,000 Kr. ere blevene bevilgede, staar der: „rentefrit Laan til Hundested Baadehavn“ — og intetsomhelst Andet, og i det foregaaende Finantslovsfor-

slag, hvori Bevillingen første Gang er optaget, da staa 40,000 Kr., er det ogsaa til „Hundested Bradehavn“. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at det var det Aar, da der ingen Finantslov kom i Stand; Beløbet blev altsaa ikke udbetalt, og senere blev Forslaget til Bevillingen forhøjet fra 40,000 Kr. til 53,000 Kr. Nu kommer det, som efter disse foreløbige Bemærkninger er Hovedsagen; der kan ikke være nogen Tvivl om, at Hoveddiskussionen om dette Spørgsmaal i Virkeligheden slet ikke hører hjemme her, det er vist noget aldeles Ryt, at slike offentlige Forhold komme i Betragtning ved Bedømmelsen af et Valgbrevs Anerkjendelse. Stedet for denne Diskussion er, naar Tillægsbevillingen kommer frem, saa staaer det det høie Thing frit for at vedtage eller negte denne Gjenbevilling, som de 29,000 Kr. andrager. Det, som det kommer an paa her, er vel sagtens, „i hvilket Forhold den valgte Folkethingsmand staaer til den eneraadige Anvendelse af de 53,000 Kr.“ Jeg haaber nu, at de Herrer, der ved tidligere Veligheder have rettet Anklager imod mig, have faaet det Indtryk, at jeg ikke sber at give en fuldstændig aaben Forklaring, og jeg skal ogsaa ved denne Velighed meddele de Herrer, i hvilket Forhold jeg staaer til denne Sag. Da det havde viist sig, at denne Bevilling paa 20,000 Kr., som jeg ved mine Udtalelser her i Thinget søgte at støtte, saa godt jeg formaade, ikke blev givet, hvad gjorde saa den paagjældende Havnebestyrelse? Den indgik til Indenrigsministeriet — jeg maa sige, uden at jeg vidste Noget deraf — med et Andragende om, at der af de en Gang bevilgede resterende 29,000 Kr. maatte udbetales dem et Beløb af 2,000 Kr. til at staae Dække over alt det Tømmer, som laa og flød, og som, hvis det skulde ligge mere end det Aar, det havde ligget, var udsat for at blive fuldstændig ødelagt. Herpaa resolverede Ministeriet, uden at jeg havde Anelse derom, uden at jeg havde gjort nogen som helst Henvendelse til Ministeriet i den Anledning, at inden man tog Bestemmelse om dette Andragende, vilde man henstille til Havnebestyrelsen, om de ikke vilde finde det mere hensigtsmæssigt at tage under Overveielse, hvorvidt de kunde bygge Havnen for det en Gang bevilgede Beløb enten i et begrændset Omfang eller med Hensyn til Konstruktionen efter en modificeret Plan, og hvis de ikke kunde det, om det ikke maatte være at foretrække at realisere det tilstedeværende Materiale for Havnebestyrelsens Regning. Et saadant Tilbud kom fra Ministeriet, uden at jeg havde nogen som helst Anelse derom. Derefter gjør Havnebestyrelsen et Skridt, som jeg